

- 1) elektrowni i elektrociepłowni o mocy 500 kW i większej,
- 2) ciepłowni przemysłowych i komunalnych o wydajności powyżej 2 t/h pary lub 1 Gcal/h w wodzie gorącej,
- 3) wytwórni paliw gazowych o wydajności powyżej 0,7 Gcal/h,
- 4) sieci ciepłych o przepływie ciepła powyżej 1 Gcal/h,
- 5) sieci gazowych o nadciśnieniu powyżej 1 kg/cm², wraz z przynależnymi urządzeniami,
- 6) zakładów przemysłowych i obiektów komunalnych o mocy w odbiornikach elektrycznych 500 kW i większej lub zużywających rocznie co najmniej:
 - a) 8.000 Gcal wszystkich rodzajów energii i paliw łącznie albo

- b) 1.000 ton węgla umownego,
- c) 4.000 Gcal energii cieplnej w parze lub wodzie gorącej pobieranych z zewnątrz lub
- d) 1.000 Gcal paliw gazowych.

§ 4. Wykonanie uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, wszystkim ministrom i prezydentom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 5. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

50

ZARZĄDZENIE Nr 15 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1963 r.

w sprawie zaliczenia niektórych dróg lokalnych do kategorii dróg państwowych oraz pozbawienia niektórych dróg państwowych ich dotychczasowego charakteru.

Na podstawie art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 29 marca 1962 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 20, poz. 90) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do kategorii dróg państwowych zalicza się następujące drogi lokalne na obszarze województw:

1) białostockiego:

- a) Michałowo — cegielnia Lesanka (w powiecie białostockim),
- b) Nowosady — Rostolty — Hołówki Nowe — Hołówki Stare (w powiecie białostockim),
- c) Juchnowiec Kościelny — Wólka — Biele (w powiecie białostockim),
- d) Klusy — Ogródek — Skomack Wielki (w powiecie ełckim),
- e) Kopijki — Prostki — Popowo — Gorczyce (w powiecie grajewskim),
- f) Sędki — Pisanica — Wiśniowo Ełckie (w powiecie ełckim),
- g) Szczuczyn — Barany (w powiecie grajewskim),
- h) stacja kolejowa Narewka — Lewkowo Nowe — Tarnopol — Bondary (w powiecie hajnowskim i białostockim),
- i) Nowogród — Miastkowo (w powiecie łomżyńskim),
- j) Kraska — Podgórz (w powiecie łomżyńskim),
- k) Szepietowo — Kuczyn — Ciechanowiec (w powiecie wysokomazowieckim i siemiatyckim),

2) gdańskiego:

- a) Kamień — Cierznia — Rumia (w powiecie wejherowskim),
- b) Luzino — Dąbrówka Mała (w powiecie wejherowskim),
- c) Cedry Małe — Błotnik — Przegalina — Świbno (w powiecie gdańskim),

3) krakowskiego i rzeszowskiego:

- a) Siedliska — Olszyny (w powiecie tarnowskim i gorlickim),
- b) Ciężkowice — Staszówka (w powiecie tarnowskim i gorlickim),

4) łódzkiego:

- a) Brzeziny — Gałków Duży — Borowa — Karpin (w powiecie łódzkim i brzezińskim),
- b) Brójce — Kurowice Rządowe (w powiecie łódzkim),
- c) Łódź — Rzgów (w powiecie łódzkim),
- d) Topola Królewska — Błonie — Grabów (w powiecie łęczyckim),
- e) Leźnica Mała — Solca Wielka — Wróblew (w powiecie łęczyckim),
- f) Osjaków — Rychłocice (w powiecie wieluńskim),

5) poznańskiego:

- Pamiątkowo — Przeclaw — Nieczajna — Kowalewko — Wargowo (stacja kolejowa (w powiecie szamotulskim i obornickim),

6) rzeszowskiego:

- a) Libusza — Kryg (w powiecie gorlickim),
- b) Biecz — Binarowa (w powiecie gorlickim),
- c) Olszyny — Ołpiny — Szerzyny (w powiecie gorlickim i jasielskim),
- d) Niegłowice — Cieklin (w powiecie jasielskim),
- e) Jasłc — Krajowice (w powiecie jasielskim),
- f) Łazy — Duńkowice (w powiecie jarosławskim),
- g) Kuryłówka — Kulno (w powiecie leżajskim),

§ 2. 1. Pozbawia się charakteru dróg państwowych następujące drogi państwowe na obszarze województw:

1) białostockiego:

- a) Planty — Sacharki — Juszkowy Gród (w powiecie białostockim),
- b) Bondary — Rudnia — Szymki (w powiecie białostockim),
- c) Nowosady — Janowicze — Juchnowiec Kościelny — Hołówki Nowe — Hołówki Stare (w powiecie białostockim),
- d) Kalnica — Boćki (w powiecie bielskim),

- e) Szczuczyn — Bałany (w powiecie grajewskim),
- f) stacja kolejowa Narewka — Siemianówka (w powiecie hajnowskim),
- g) Białowieża — Narewka — Waški — Makówka (w powiecie hajnowskim),
- h) Suraż — Turośl Dolna — Baciuty — Czaplino (w powiecie łąpskim i białostockim),
- i) Nowogród — Chojny Młode (w powiecie łomżyńskim),
- j) Śniadowo — Głęboz Wielki (w powiecie łomżyńskim i zambrowskim),
- k) Sejny — Krasnowo (w powiecie sejneńskim),
- l) Drohiczyn — Dziadkowie (w powiecie siemiatyckim),
- m) Szumowo — Srebrna (w powiecie zambrowskim),

2) rzeszowskiego:

- a) Strzyżów — Nawsie (w powiecie strzyżowskim i ropczyckim),
- b) Biecz — Raclawice (w powiecie gorlickim),

3) rzeszowskiego i krakowskiego:

- Szerzyny — Joniny (w powiecie jasielskim i tarnowskim).

2. Stosownie do art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 29 marca 1962 r. o drogach publicznych (Dz. U. Nr 20, poz. 90) drogi określone w ust. 1 stają się drogami lokalnymi.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: **J. Cyrankiewicz**

51

ZARZĄDZENIE Nr 16 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1963 r.

w sprawie kontroli prac normalizacyjnych i stosowania norm.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o normalizacji (Dz. U. Nr 53, poz. 298) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o:

- 1) ministrach, ministerstwach lub resortach — rozumie się przez to również komisje i komitety sprawujące funkcje naczelnych organów administracji i urzędy centralne oraz ich kierowników,
- 2) ośrodkach normalizacyjnych — rozumie się przez to instytucje, którym właściwi ministrowie powierzyli pełnienie funkcji centralnych międzybranżowych, centralnych branżowych lub branżowych ośrodków normalizacyjnych,
- 3) zjednoczeniach — rozumie się przez to również inne jednostki bezpośrednio nadrzędne nad/zakładami pracy oraz zjednoczenia wiodące na podstawie uchwały nr 195 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. o współpracy i koordynacji branżowej (Monitor Polski Nr 56, poz. 263),
- 4) zakładach pracy — rozumie się przez to uspołecznione zakłady pracy podległe właściwym ministrom lub kierownikom urzędów centralnych oraz prezydiom rad narodowych, jak również spółdzielnie — prowadzące działalność produkcyjną, handlową lub usługową (przedsiębiorstwa, centralne biura konstrukcyjne, biura projektów, instytuty, centralne laboratoria i inne jednostki gospodarcze),
- 5) doraźnej kontroli stosowania norm — rozumie się przez to sprawdzenie na miejscu zagadnień objętych przedmiotem kontroli, przeprowadzane w miarę uzasadnionej potrzeby.

Rozdział 2.

Organy obowiązane do przeprowadzania kontroli.

§ 2. 1. Kontrola prac normalizacyjnych należy do obowiązków zjednoczeń, ministerstw i Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

2. Stała kontrola stosowania norm należy do obowiązków zakładów pracy.

3. Doraźną kontrolę stosowania norm przeprowadzają zjednoczenia, ministerstwa, Polski Komitet Normalizacyjny i ośrodki normalizacyjne w powierzonym im zakresie kontroli.

§ 3. Kontrola stosowania norm powinna również być przedmiotem działalności kontrolnej jednostek powołanych do kontroli gospodarki w zakresie należącym do ich statutowych zadań, w szczególności Państwowej Inspekcji Sanitarnej, Państwowej Inspekcji Handlowej, Państwowej Inspekcji Zbożowej, Urzędu Dozoru Technicznego, Wyższego Urzędu Górniczego, Głównego Urzędu Miar oraz jednostek im podległych i Biura Znak Jakości przy Polskim Komitecie Normalizacyjnym.

Rozdział 3.

Zakres kontroli.

§ 4. 1. Kierownicy zakładów pracy obowiązani są do zorganizowania i wykonywania stałej kontroli stosowania norm w zakresie działalności danego zakładu.

2. Kontrola, o której mowa w ust. 1, wchodzi w skład podstawowych zadań zakładów i obejmuje stosowanie Polskich Norm, norm branżowych i zakładowych oraz pozostających w mocy norm resortowych — w dokumentacji technicznej, poszczególnych fazach produkcji, kontroli technicznej, obrocie towarowym, zaopatrzeniu, gospodarce towarowej i magazynowej, transporcie, w ofertach, zamówieniach, reklamacjach, cennikach, katalogach i prospektach.

§ 5. 1. Zjednoczenia przeprowadzają w stosunku do zgrupowanych i podporządkowanych im jednostek organizacyjnych kontrolę prac normalizacyjnych i doraźną kontrolę stosowania norm.

2. Kontrola prac normalizacyjnych obejmuje:

- 1) terminowość opracowania planów prac normalizacyjnych;
- 2) prawidłowe uwzględnienie w tych planach potrzeb wynikających z planów gospodarczych, a zwłaszcza z planów rozwoju techniki;
- 3) powiązanie planów prac normalizacyjnych z potrzebami